

hullet, have Ret til at indsette Repræsentanter i Folkethinget; men i Virkeligheden er det saaledes, at disse Repræsentanter kunne beslutte det ene Aar efter det andet, hvad de vilde, det betyder ikke Noget, thi naar den Kreds i Samfundet, som har Flertallet i Landstinget, ikke vil rette sig derefter, regjeres der saaledes, som disse ville. I deres Haand staar det, om Regjeringen skal stifte eller ei. — Dette er et Uddrag af den ærede Conseilspræsidents Ord, efter min Opfattelse. Jeg paastjønner imidlertid, det vil jeg sige, den ærede Ministers Udtalelser, fordi han derved bragte sig ud af Forbindelsen med og frigjorde sig for at høre til den taagede, ubestemmelige, yderliggaaende Reaktionskreds, som mener, at vi endnu leve halvt om halvt eller snarere fuldstændig med Hensyn til de vigtigste Spørgsmaal indenfor Absolutismen. Jeg paastjønner, at den ærede Minister har klaret sin Stilling i saa Henseende. Men den ærede Ministers Stilling er i Virkeligheden i Strid med Parlamentarismen i almindelig europæisk Forstand og i Strid med enhver Opfattelse, som man nogenstinde i noget andet Land har havt om den Stilling, der tilkommer det første Kammer. Den ærede Minister vil med sit konstitutionelle Begreb have, at det første Kammer skal være ubetinget toneangivende, og forsaavidt vi ikke ville være fornøiede med de Smuler, som kunne falde — efter denne Betragtning — fra Herrerne's Bord, faae vi slet Intet. Men den ærede Minister vil komme til Erkjendelse af, at dette slaar ikke til. Det vil ikke være meget let gjort med denne Theori faktisk at betage os Nyten og den ubetingede Betydning af Folkesfriheden, hvorved Folkethinget i Indflydelse skulde synke ned til at blive en Slags Stænderforsamling, det vil ikke gaa saa let, og den ærede Minister vil finde visse Knudepunkter, som han skal over for at faae gennemført sin Opfattelse. Naar man f. Ex. tænker sig, at Regjeringen med denne Opfattelse af det konstitutionelle Begreb vil hævde det andet Things Magtstilling, men den saa af dette Thing ikke faar bevilget en eneste Stilling, saa var jo Historien dermed ude alligevel, og dermed falder Theorien om Rigsdagsparlamentarismen.

Termansen: Det er en bekendt Sag og tidt nok omtalt, at der under forrige Samling i Anledning af Forelæggelsen af Forslag til Lov om overordentlige Forsvarsforanstaltninger til Forsvarsvæsenets Fremme saldt stærke Udtalelser fra det høitærede Ministerium og navnlig fra den høitærede Conseilspræsident om, at Ministeriet ansaa det som en Belfærdssag for Landet, at disse overordentlige Forsvarsforanstaltninger bleve fremmede saa snart som muligt. Det er ogsaa en bekendt Sag og tidt nok omtalt, at den høitærede Conseilspræsidents Udtalelser om de samme Ting efter den 25 April bleve noget anderledes. Den høitærede Conseilspræsident sagde nys, at Finans-

ubvalgets Mindretal har godkjendt den Bei, som Ministeriet derefter har fulgt. Det forekommer ogsaa mig, at der er udtalt en saadan Godkjendelse i Mindretallets Betænkning, men denne Godkjendelse kan jeg efter min Opfattelse aldeles ikke tiltræde. Det har været mig svært at forstaa, at det høitærede Ministerium efter at være kommet til fuld Klarhed over, at det vilde være dette Ministerium aldeles umuligt at gennemføre disse Forsvarsforanstaltninger, alligevel rolig kan blive paa sin Plads. Men selv i det Tilfælde, at det høie Ministerium af andre Hensyn anser det for nødvendigt at blive, saa kan jeg alligevel ikke indrømme, at der fra det høitærede Ministeriums Side er gjort Alt, hvad der burde være gjort for at bringe dets Handlinger i Samklang med dets Ord. Det er Noget, der har været lige saa aabenlyst og klart for det høie Ministerium som for Andre, at der var en ufravigelig Betingelse, for at der overhovedet kunde fremkomme nogen Enighed om at gennemføre Noget i denne Retning, og denne Betingelse var den overordentlige Skat. Men har man faaet nogenstomhelt Anvending fra det høitærede Ministerium af, at det var villigt til at gaa ind paa en saadan overordentlig Skat? Nu er det saa bekendt, at jeg slet ikke behøver at sige det, at jeg for mit Vedkommende ikke har kunnet betragte det som heldigt, at Flertallet har villet knytte Begyndelsen af Arbejderne til disse Forsvarsforanstaltninger til, at der maatte være vedtaget nye Skatteregler ved en hel ny Lov, hvorefter denne overordentlige Skat skulde udredes, og det af den ganske simple Grund, at det har staaet klart for mig, at hvad vi i den Henseende vilde gjøre, maatte vi gjøre saa snart som muligt, thi vi vide ikke, naar det Uveir, som staar dybt nebe paa den politiske Himmels Synskreds, kan komme op over vore Hoveder, og saa er det vel silde at begynde. Fra Herudvalgets Mindretals Side blev der forsøgt paa at mægle i den Henseende, saaledes at vi tog den Lov, som vi havde, de Regler, vi havde, og begyndte med dem saa længe, indtil vi kunde faae den nye og muligvis bedre Lov. Men har den høitærede Regjering i nogen Maade tilkjendegivet, at den var mere villig til at gaa ind paa et saadant Mæglingsforslag end paa det andet? Hvis det nu er den høitærede Regjering's Hensigt, hvad man jo ikke veed, og hvad vi have meget ondt ved at tro, at gaa den Bei at forsøge paa at gennemføre hele dens ifjor forelagte Forsvarsplan saaledes stykkevis paa Finansloven Aar efter Aar for at undgaa en Indkomstskat, saa forekommer det mig dog at maatte være soleklart for det høie Ministerium, at dette ikke lader sig gjøre. Svarledes end den høitærede Conseilspræsident mener, at Svaret vil falde fra Befolkningens Side, Spørgsmaalet ret stillet lige overfor den, er der vel Ingen, der kjender Stemningen hos den store Del af Befolkningen, der i mindste Maade kan tvivle